

BÓDI PÉTER

A korcs

A Volánbusz-járatom délután négykor indul, de már besötétedett. Sorban állok jegyért, miközben a sárga fémtest oldaláról versenyt futnak a kátrányszínű latyakgleccserek. Késspénzzel fizetek, hátul ülök le, majd egyből a táskámért nyúlok. Kihúzom a cipzárt, és megmarkolom a kalapácsot. Körbenézek, nem lát senki, egyedül ülök a busz egyik hátsó négyesében. Nem veszem ki, csak a táska terében mérem fel a súlyát, újra. Bár masszív, vastag nyele van, a feje meglepően súlyos, nagy lendületet kell majd felvegyek az ütéseknel. Ezredjére is átgondolom, hogy a megfelelő eszközöket választottam-e, bár már mindegy. A késektől, szúrásoktól és vágásoktól undorodom, visszataszítónak tartom őket, és könnyen halálosak is lehetnek, a puszta kezes megoldások kockázatosak, minden más pedig túl kiszámíthatatlan – esetleg boxert vehettem volna még vagy viperát. Valószínűleg a kalapács a legjobb megoldás. Nyomtalan akarok maradni – ehhez senkivel sem kellett egyeztetnem, még a barkácsáruházban is kápéval fizettem, a visszajáróból vettem meg a buszjegyet, nyomtalan vagyok. Kapucni, vastag sál és sapka is van rajtam, alig látszik az arcom. Visszateszem a kalapácsot egy ásványvizes palack és egy szendvics mellé, majd a paprikasprayért nyúlok. Kézbe fogom, újra körbenézek. Senki sem ült a közelemben, mégse veszem elő, kívülről csak egy táskájában turkáló alak vagyok. Olyan kicsi ez a flakon, és mégis mennyi kárt lehet vele okozni. Undorodom a saját gondolataimtól, de túl kell legyek ezen az estén. Hihetetlen, hogy idáig jutottam. A busz elindul, visszateszem a táskát a mellettem lévő ülésre, majd behúzom a cipzárt és egy darabig csak az ablakon bámulok kifelé, hiába nincs ott szinte semmi néhány villódzó fényreklámon kívül. Magamat látom, feketé felületen tükröződöm vissza, és közben az jut eszembe, hogy nem

csak a gondolataimtól, de saját magamtól is undorodom. Mégis úgy érzem, hogy meg kell tennem.

A barátnőmmel havi egy alkalomban állapotunk meg. Már másfél éve jártunk aktívan bulikra, leginkább technóra, és kicsit túltoltuk – minden hétvégén reggel hatig-hétig verettük, volt, hogy egymás után többször is, néha még az aftert sem hagytuk ki, ilyenkor általában másnap ebédeltünk keveredtünk csak vissza az albéretembe, aludtunk néhány órát, majd keltünk, és lényegében azonnal kezdtünk készülni a következő bulira. Az egyetemen halasztanom kellett egy szemesztert, elvettem a pénzem, és már a hétköznapok folyamán is éreztem, hogy valami nincs rendben velünk. Elkezdtünk kiüresedni, a barátnőmet már csak péntek-szombat este láttam mosolyogni, hajnal egy és reggel öt között. Előtte feszült volt, utána fáradt, de ebben a néhány órában még önmaga volt. Aztán egyszer csak besokalltunk. Négy ekit vettünk be, ha nem is egyszerre, de az éjszaka folyamán, és ilyen már előfordult velünk többször is, a probléma nem is ez volt, hanem az, hogy már ennyi sem dobott meg. Illetve alig. Másfél évvel korábban egy ilyen tablettának a felétől is pörögtünk volna néhány órát, szóval be kellett látnunk, hogy olyan mértékű tolerancia alakult ki a szervezetünkben az MDMA iránt, hogy egyszerűen már fölösleges volt bevinnünk a tablettákat. Próbálkoztunk a józan bulizással, ami azt jelentette, hogy bebasztunk és rászívtunk, egy darabig így is el lehetett lenni, aztán kábé egy óra után elfáradtunk, és kattogni kezdtünk, *de jó lenne mégis valami...* úgyhogy végül úgy döntöttünk, hogy egyik hétvégéről a másikra leállunk három hónapig – mert elvileg ennyi kell ahhoz, hogy megszűnjön a tolerancia –, aztán meglátjuk, mi lesz. Két hónapig bírtuk is. Hétfévente kirándulni jártunk, kocsmázni azokkal a haverokkal, akik nem MDMA-znak vagy csak otthon maradtunk filmezni – olyasmi életet élünk, mint a legtöbb egyetemista. Aztán jött egy olyan buli, amit nem akartunk kihagyni. Én felkerestem az emberem, és csak egyfajta ecstasy volt nála, pajzs formájú, sarló és kalapács mintával. Vettem néhányat, majd mikor hazaértem, Dórizal megesküdtünk egymásnak: havi egy buli, annyi befefér – ez még mindig azt jelenti, hogy úgy általában normális életet élünk. És így a bulikat is jobban kiélvezzük – alaposan utánanézőnk a fellépőknek, megvitatjuk, hova

megyünk el, nem csak úgy összevissza, és ha már ott vagyunk valahol, akkor rendszeren ott vagyunk, nem a következő estén fogunk már akkor is pörögni, mint általában. Egy hátránnyal viszont nem számoltunk: így valahogy ösztönösen jobban meg akartuk tolni azt az egyetlen bizonyos estét. Már az elsőt is ez volt. Hat tablettát vettem, én hülye. Egyet-egyet még otthon betoltunk, és mivel egy órával később nem éreztünk még semmit, rávertünk egy másikat is, ami viszont úgy megküldött minket, hogy hajnalban már csak egyet feleztünk el az utolsókból, még mielőtt kiment volna az előző kettő hatása, hogy az utolsó fellépőt még biztosan végig tudjuk pörögni. Végig is pörögtük. Mikor kiléptünk a klubból, már nem is hajnal volt, hanem délelőtt. Sétáltunk hazáig, elszívtunk egy lehozós cigit, és még bőven dolgozott bennünk az MDMA, mikor Dórirá egyszer csak rátört az őszinteségi roham.

Délután háromig nem tudtam elaludni. Egy darabig csak feküdtünk az ágyamban, és Dóri olyan tárgyilagosan mesélt, hogy az már ijesztő volt. Én, fasz, még azt is megkérdeztem tőle, miért hagyta, hogy ez megtörténjen vele. Pedig nem őt akartam hibáztatni, hanem az életet, hogy ez egyáltalán lehetséges. Egy idő után arra kért, hogy ejtsük a témát, és ha lehet, máskor se hozzam fel, egyedül én tudok róla és két barátnője, másnak sosem beszélt róla. Dóri valamivel később elaludt, én meg csak sorra szívtam a cigiket az ablakban, és azon gondolkodtam, vajon mikor fog enyhülni az a harag, amit éppen érzek.

Nem enyhült. Mivel máskor nem hozhattam szóba a témát, abból a homályos emlékgyűjteményből kellett kiindulnom, amit a barátnőm az MDMA-ról való lejövetel közben adott elő nekem. Nem árult el sok részletet, főleg nem a konkrét esetről – vagy inkább esetekről –, és ez azért zavart, mert így folyamatosan különböző változatok cikáztak az agyamban – a legdurvábbtól a még durvábbig –, de közben nyugtatgattam is magam, hogy mi van, ha azért ennyire mégsem. Így nem egy eseménysorozatot kellett feldolgoznom, hanem végtelen számút, és utáltam is magam, hogy ezt érzem fájdalmasnak, miközben Dórinak azt kellett átélnie, amit. Azt nyilván tudtam, melyik kisvárosban nőtt fel, itt azonban a település méreteinek ellenére három általános iskolát is ki-

dobott a kereső. Az Instagramon visszanéztem a sulis időkből származó képeit, és egy ballagási fotón meg volt adva az adott iskola helyszíneként. A honlapjukon komoly képgalériát találtam, hosszú évekig visszamenőt. Mivel tudtam, hogy Dóri mikor ballagott, egyértelmű volt, melyik években kell keresgélnem. Több száz képet néztem végig, majd a fotókat összevetettem a tantestület fényképes névjegyzékével. Ahogy Dóri is mondta, a testneveléstanárt azóta elbocsátották – vagy legalábbis elhagyta az iskolát –, de megvolt a rohadék neve, mert az adott években összesen két tesitanár volt a pedagógusok között, és a másik nő volt, úgyhogy kizárásos alapon megvolt az emberem. Sajnos tucatszerű van, de Dóri ismerősei között megtaláltam néhány régi tanárát is, az ő ismerősei között pedig már csak rá kellett keresnem a tornatanár nevére, és meg is volt. Nem osztott meg magáról sok mindent, de azért néhány képet találtam róla. Az egyikén egyedül áll egy cseh kisváros főterén, tipikus turistaként, sportcipőben, vádli közepéig felhúzott fehér zokni-val, sörhassal, nyakában tükörreflexes fényképezőgéppel, baseball-sapkában. Az arcán részeg vigyor ül, és olyan a pofája, pontosan olyan, mint egy olyan embernek, aki ilyen tenne egy – vagy több – tizenhárom éves kislánnyal. Megvolt a rohadék, és pontosan tudtam, hogy valamit kezdenem kell vele.

Dórinak persze semmit sem mondhattam a nyomozásomról, és mással sem beszélhettem róla. Egyszer mégis előtört belőlem, egy új ismeret-ségnek köszönhetően. A partizásról való részleges leállás egyik kiemelt programja ugyanis a sport beemelése volt a hétköznapiakba. Próbálkoztunk együtt, futással és kondizással, de ezek Dórinak nem jöttek be, úgyhogy ő végül a gimis haverjaihoz csatlakozott, akik falat mászni jártak. Egyszer-kétszer én is lenéztem, de az meg engem nem fogott meg, bár lehet, hogy csak azért, mert ekkor már biztos voltam benne, hogy visszamegyek bokszolni. Kamaszkoromban már jártam néhány évig edzeni, nem voltam rossz benne, de egyszer csak abbahagytam, meccseket viszont továbbra is néztem, valahogy mindig érdekelt ez az egész, csak nem láttam értelmét, hogy szétverjem a fejem, túlságosan félttem a sérülésektől; illetve, nem is azoktól, hanem a hosszú éveken át tartó, rendszeresen fejre mért ütésektől – pontosabban ezek későbbi kö-

vetkezményeitől. Egyszer egy tapasztalt bokszedzővel készült interjúban hallottam is, hogy aki parázik ezen, az egyszerűen jobb, ha nem veszi komolyan ezt a sportot, mert ez a fajta rettegés túlságosan megbénít abban, hogy jók legyünk benne. Tinédzserként én a legjobb akartam lenni valamiben, nem a középszer, így egyszerűen elvesztettem a motivációm, hiába nem találtam aztán mást, amiben én lehettem volna a legjobb. Valamivel érettebben viszont már rájöttem, hogy lehet pusztán az élvezet kedvéért is csinálni a szenvedélyünket – csak oda kell figyelni, ésszel. Meccset nem is kell bevállalnom, elég, ha eljárók edzeni. Jó bokszterem viszont nem volt a közelben, csak MMA, amit bár sokan barbár sportnak tartanak, az mindenképp az érdeme, hogy jobban eloszlanak benne a találatok, tehát kevesebb a fejtűtés. Ez jó érv volt, meg amúgy is tetszett az ötlet, gondoltam, nézzük meg. Lementem egy próbaedzésre, és hát, azóta egyetlen alkalmat sem hagytam ki. Itt spanoltam össze Tomival, aki egy amatőr bajnokságra készült, de azért nem vetette meg az italt, olyannyira nem, hogy a pénteki edzéseket követően rendszeresen eljártunk leinni magunkat.

Tomi jelenleg építkezéseken dolgozik, de amúgy börtönviselt. Bár őszintén és nyíltan beszél szinte bármiről, erről az időszakáról mégsem merem kérdezni. Még abban sem vagyok biztos, mennyit ült, csakhogy erőszakos bűncselekményért varrták be, és fűvet is találtak nála, nem keveset. Amúgy általában spurizott, metamfetamint szívott fel az orrába, először csak hétvége, majd szinte mindennap. Ettől persze könnyen ingerlékeny és paranoiddá vált, így keveredhetett bele valamibe. De egy-két rosszabb időszakot leszámítva egyikünk sem volt olyan igazán nagy drogos sosem, elvonási tünetekkel meg a többivel, épp csak annyira szálltunk el, hogy az ivás még kijózanodásnak tűnjön utána. Tomival ezenkívül is sok közös volt bennünk: kamaszként ő is boksszal kezdte, és most ő is azért MMA-zik, hogy valami lekösse a figyelmét, hogy valami célt adjon neki. Ő sem készül komoly karrierre, nem hülye, egyszerűen csak szüksége van valamire, ami megadja neki az adrenalinlöketet, valamire, ami néha kicsit több a középszerű, unalmas életüknél, és mégsem az anyagozás. Minden szavával egyetértettem. Aztán valamelyik péntek este egyszer csak kijött belőlem:

- Figyelj már, mit csinálnál, ha valakit el akarnál intézni? – kérdeztem, miután kihoztam egy újabb kör sört, ezúttal felesel kísérve. Néhány másodperc erejéig az értelem áthatolt az alkoholtól fátyolos tekintetén.
- Hogyan elintézni?
- Hát, elintézni.
- Elintézni.
- De mennyire?
- Úgy igazán.
- Hm...
- Mindegy, hagyjuk.
- Megölni? – nevette el magát.
- Nem, csak elintézni.
- Konkrétabban?
- Mondjuk, teszem azt, tudod, hogy valaki kárt okoz másoknak, ráadásul rendszeresen, de nem mehetnél a rendőrségre. Meg persze nem is akarnál – tettem hozzá gyorsan. – De meg szeretnéd oldani, hogy az illető abbahagyja... amit csinál.
- Ezt nem értem – vágta rá, mikor az értelem már nem hatolt át az alkoholtól fátyolos tekintetén.
- Csak elméletileg. Tegyük fel, hogy valaki fiatal lányokat zaklat... valahol. És le akarod állítani.
- Ja. Hát, attól függ.
- Mitől?
- Ismer téged ez a fasz?
- Nem.
- És ismer téged a környéken valaki?
- Hm... mondjuk azt, hogy nem igazán. Mármint ebben az elméletben.
- És, ebben az elméletben, mekkora kárt akarnál tenni abban a beteg geciben?
- Csak akkorát, hogy többet ne tudjon ilyet csinálni.
- Kasztrálni nem akarod, gondolom. Elméletben sem.
- Nem. Az furá lenne.

– Én a térdét verném szét, mondjuk, viperával. Úgy biztos nem rohangál majd a gyerekek után.

Mivel nem mondtam semmit, idővel Tomi folytatta:

– Nézd. Ha nem ismer téged az illető, és nem vagy járatos arrafelé, igazából egyszerű dolgod van. Odamész, elintézed, hogy négyszemközt maradjatok, előkapod a viperát, elvégzed a munkát, majd lelépsz. Nagyon gyorsan nagyon messzire. Ha nagyon óvatos vagy, csinálhatsz magadnak alibit, de ha sehogy sem vagy összeköthető a faszival, nem lehet baj, ő sosem fogja elmondani a rendőröknek, hogy a korábbi áldozatai ismerősei közt kell keresgélni. Arról, gondolom, tudnál, ha lebukott volna. Szóval ennyi. Nyom nélkül kell csinálni, és akkor sosem lehet belőle bajod. Elméletileg sem. Az egyetlen és legfontosabb, hogy ettől a pillanattól kezdve ne beszélj róla senkinek, még nekem sem. Ha szarul sülnék el a dolgok, akkor sem, mindvégig tagadni, bármi történjen is.

– Hm... érdekes – mondtam, hogy mondjak valamit.

– És szabadulj meg aztán a fegyvertől, de ne a közelben.

– Mintha te ezt már egyszer végiggondoltad volna.

– Végig is gondoltam.

Koccintottunk a felessel, lehúztuk, az arcunkra nem ült ki grimasz. Már túl részegek voltunk ahhoz, hogy zavarjon minket az alkohol íze.

– Azért... Dóri jól van? – kérdezte Tomi halkán, miután letette a poharat.

Bár nem rakott ki mindent a kirakatba, azért össze lehetett szedni a szükséges infókat. A cseh sörtúrán kívül összesen két képe volt fent, de biztos voltam benne, hogy az ismerősei többet látnak ennél. Ez így kevés volt, még azt sem tudtam, melyik városban él. Ha a nevére és Dóri szülővárosára egyszerre kerestem rá, semmit sem dobott ki azon kívül, hogy még mikor általános iskolában tanított, kézilabdaedzéseket is tartott helyi fiataloknak. De ez már közel tíz éve volt, tehát valószínűleg elköltözött – vagy nagyon elvonult életet él. A közösségi médián kívül nem volt más kapaszkodóm, de azt legalább tudtam, hogy a generációja csak egy felületet használ. Természetesen Dóri nem volt ott a közös ismerősök között, szóval még az ő profiljából sem lehettem volna okosabb, meg nem is szívesen léptem volna be a Facebookjára a tudta nélkül, úgyhogy csinál-

tam egy kamuprofil kamunévvél, kamuinfókkal, fotó nélkül, bejelöltem a tornatanárt, és vártam, hogy visszaigazol-e. Visszaigazolt, és így egyből a szemem elé került néhány további kép is, azok, amiket nem ő töltött fel, csak bejelölték rajtuk. Az egyiket gratulálnak neki, személyesen neki a remek helyezéért, amit a településének női ifi kézilabdacsapata ért el az országos bajnokságon, alig néhány hete. Rákerestem a sportegyesületre és a rohadék nevére. Siker. El sem hittem, de megtaláltam. Megvolt minden, ami kellett: meccsek, edzések időpontjai, pontos helyszínek, sőt, még egy interjú is – Dóri egykori zaklatója nem csak megbecsült tagja a közösségének mint eredményes kézilabdaedző, de néhány éve a sportegyesület elnökének is megválasztották.

Ezután buszoztam le először a városba. Nem mehettem egyből a szándékkal, hogy elkapom a tesitanárt, először fel kellett mérnem a terepet. Egy esti edzés időpontját választottam, már akkor is korán sötétedett. Az edzés vége előtt érkeztem bő húsz perccel, egy távoli padon ücsörögtem, dideregtem, és marha éhes voltam – úgy stresszeltem egész nap, hogy alig ettem valamit, és ez valamiért pont akkor jött ki. A tesitanár az edzés vége után tizenöt perccel távozott, egyedül. A parkoló kihalt volt, a lányok a másik oldalon lévő kapukon hagyták el az épületet, akikért kocsikkal jöttek, azokra ott vártak. A tanár – vagy most már inkább edző –, egyedül közelítette meg az autóját, egy újnak tűnő bordó Mitsubishi Eclipse Crosst. Ez az egész olyan ideális lett volna, hogy ha nálam van a kalapács, lehet, hogy már akkor elintézem. Mivel biztos voltam benne, hogy soha többé nem lesz ennyire tökéletes a helyzet, megesküdtem magamnak, hogy még egyszer visszatérek, és ha akkor is ennyire ideális lesz minden – de csak akkor –, megteszem, elintézem a rohadékat.

Közben a dühömet egyre inkább átcsatornáztam az MMA-ba, heti négyszer jártam edzeni, és hogy jobban teljesítsek, folytattam a futást is, a bulizást pedig úgy szorítottuk vissza a havi egyre, hogy már inkább szocializálódni jártunk le, mint kilenni, eki nélkül, és általában egy-kettő körül már haza is indultunk. Aztán egyszer csak nem mentünk többet – most, ha jól számolom, lassan két és fél hónapja nem voltunk partizni, és már nem is igazán hiányzik egyikünknek sem. Ha majd fog, lenézünk,

de jelenleg elvagyunk. Dóri a falmászás mellett új hobbit is talált, régóta szeretett volna táncolni járni, ezt is elkezdte, állítása szerint neki a partizásban is ez volt a kedvence; de meg nem mondom így hirtelen, milyen táncre iratkozott be – száználmas, de egyedül az rémlik, hogy nem tangó, samba, salsa vagy valami ilyesmi, hanem valami olyan, amit a lányok többnyire férfiak nélkül csinálnak. Ő táncolni járt és falat mászni, én MMA-zni, és közben szép lassan kiterveltem minden részletet: melyik nap, mikor, hogyan, mennyire. Egyedül a fegyverben nem voltam biztos. Aztán egyszer csak összefutottam azzal a sráccal, akitől a tablettákat szoktam vásárolni, dumáltunk néhány percet, majd mikor elköszöntünk, odavetette, hogy ha úgy van, keressem nyugodtan, van megint abból a *komcsiból*. Milyen *komcsiból*, kérdeztem vissza, mire rávágta, hogy a sarló és kalapácsosból. Akkor egyből beugrott, hogy a kalapács lesz a legjobb fegyver. Lenyomozhatatlan, olcsó, ugyanakkor elég kemény szerszám, és lehet úgy használni, hogy ne öljünk vele embert – a fejére kell vágyni, be ne verje, mikor elesik. Már csak meg kellett várni a megfelelő hétvégét: amikor Dóri hazalátogat a családjához.

Ugyanazon a padon várok, mint korábban, mikor egyszer csak rám tör, mekkora baromságot csinálok. Hónapok óta tudatosan tervezem, hogy ide buszozom, majd egy kalapáccsal szétverem a barátnőm gyerekkori zaklatójának a térdét, ráadásul mindezt Dóri tudta nélkül. Még szendvics-et is hoztam magammal – elvégre a múltkor éhes voltam. Ezen elnevetem magam. Mintha az elmúlt néhány hónapban nem is én irányítottam volna magam, legalábbis az énem azon részét, amelyik idáig jutott ebben az ügyben, mintha csak egy sorozatot néztem volna, közepes lelkesedéssel, de annak tudatában, hogy be is fogom fejezni. És mégsem akarok meghátrálni, egyszerűen képtelen lennék rá, nem hagyhatom, hogy ez a beteg fasz tovább csinálja azt, amit. Hiába tudom, hogy ez nem megoldás, nem tehetek mást. Dóri nem akart és nem is akar a hatóságokhoz fordulni, más áldozatot nyilván nem ismerek, de ha ismernék is, az se segítene sokat. Tiszteletben kell tartanom a barátnőm akaratát, de közben meg az elveim azt mondják, hogy emellett nem mehetek el szó nélkül. Bármi más mellett igen, de emellett nem. Még ha rosszul is

alakulnak a dolgok, el sem tudom elképzelni, hogy ezt megbánjam valamikor. El kell intézni a rohadékot – ilyen egyszerű. Ránézek az órámra, már két perce vége az edzésnek. Izuglok. Izuglok és félek, remeg a kezem. Kiszáradt a szám. Kinyitom a táskám, meghúszom a vizet. A perifériás látómezőmben mozgást érzékelek balról, odakapom a tekintetem. Csak egy kutya az. Átlagos termetű, félhosszú, szürke szőrű keverék. Ugyanolyan közepszerű élőlény, mint amilyen én vagyok. Ő is le van fogva, és ha lehet ilyet kutyára mondani: táskásak a szemei. Nincs bilétája vagy nyakörve, és úgy is néz ki, mint aki az utcán él egy ideje. Néhány másodpercig szemezünk, majd odébb sétál.

Mikor meglátom az edzőt a sportcsarnok hátsó kijáratánál, nincs egyedül. Egyből megkönnyebbülök. Három tinédzserlány kíséri, rövid, a comb felső harmadát fedő tréningnadrágban és egyenpulcsiban, a város sportegyesületének címerével. Ketten egy nagyobb dobozt cipelnek, de a harmadiknak is jutott egy kisebb – nem tűnnek nehéznek, inkább csak méretesek, mintha ruha lenne bennük. Az edző két hatalmas szatyrot szorongat, miközben a zsebében keresgél. Büntudatom van a megkönnyebbüléstől. Gyenge vagyok és gyáva – attól érzem magam jobban, amiért ezt a rohadékot három potenciális áldozatának a társasága védi. Egyszer csak meghallom az ajtónyitás sípoló hangját, majd a Mitsubishi csomagtartója felemelkedik. A lányok berakják a dobozokat, majd netvetgélve, az edzőnek integetve visszaindulnak a csarnokba. Figyelem a faszit, mennyire nézi meg a lányokat, de meglepő módon egyből a telefonját kezdi el bámulni, még a csomagtartót is csak később csapja le. Ismét kettesben maradunk. Sehol egy járókelő, és az a néhány ablak, ahonnan láthatóak lennének, a korai sötétedés miatt órák óta be lett spallettázva – ahol pedig mégsem, ott a bent égő fények miatt nem látni ki ide. Egyedül a zajokra kell figyelnem. Nem gondolkodom. Mármint tényleg nem, ezt még edzésen tanultam. Nem az a lényeg, hogy ismerjünk egy technikát, hanem az, hogy olyan szinten ismerjük, hogy beépüljön az izommemóriába, hogy szinte magától jöjjön elő, mikor szükség van rá. Valami ilyesmi fut át az agyamon, miközben a lábam magától egyenesedik ki és indul meg az edző felé. A hátizsákom a kezemben tartom, a balban, a cipzár félig kihúzva. Benyúlok, a remegő kezem megragadja a

paprikasprayt. Ezt zsebre teszem. A következő mozdulat már a kalapács nyelét célozza meg. Miközben az autójához közeledem, az edző elteszi a telefonját. Rám sem néz, megindul előre, kezében a kulcsát lógatja. Oda szólok, és közben a táskát leejtem a földre, majd benyúlok a zsebembe. A bal kezemben a kalapács, a jobban a spray. Az arcom sál takarja, a sapkám a homlokomról a szemembe lóg, napszemüveg csak azért nincs rajtam, mert olyan sötét van a parkolóban, hogy akkor semmit sem látnék. – Ha nekiállsz ordibálni vagy sikoltozni, ezzel a kalapáccsal foglak agyonütni – mondom meglepően higgadt hangon, pedig a hormonok pontosan úgy cikáznak a testemben, mint mikor először üt be az MDMA.

Rám mered a tekintete, az a gusztustalan, pedofil pofája.

– És ez ezután is érvényes lesz – ahogy ezt kimondom, a szeme közé köpök egy adag paprikaoldatot.

Vinnyogva esik össze, az arcát markolva. Bár hangosabb, mint szeretném, még nem vészes.

A terv szerint most jönne a térde, legalább az egyik.

– Mi... mi... miért? A picsába... mi ez? – kérdi, miközben a taknya-nyála összefolyik.

– Tudom, mit csinálsz, ember. Egyszerűen nem tudok mást tenni, el kell intéztelek.

– Pénz kell? Pénz?

– Komolyan? Komolyan ezzel próbálsz? – kérdem kissé ingerültebben. Hallgat, illetve: tovább vinnyog, de már nem remeg úgy, mint egy termőföldből frissen kikapart hernyó. A telefonja ott van mellette a betonon, felveszem, elhajítom. Közben ő is felül, az egyik hunyorgó szemével a dobás irányába néz. A másikat még nem tudja kinyitni.

– Utálom magam ezért, de azért is, amiért büntudatot érzek – szalad ki belőlem egy meglepően őszinte gondolat. Kínozni viszont nem akarom ezt a rohadékot, nem lenne értelme. Egyszerűen hatástalanítanom kell. Közelebb lépek, felemelem a kalapácsot. Az egyik lába nyújtva, ez a térdkalács tökéletes lesz.

– Várj! – kérlel kissé túl hangosan.

– Mondtam, hogy csöndben! – vágom rá azzal a hanggal, mint amikor hangosan suttogunk.

– Csak várj, várj egy kicsit! – nyugtatgat, miközben a jobb kezével a szemét dörzsöli, a ballal meg egyenesen felém mutat, nyitott tenyérrel, mint valami történelmi festményen. Nem tudok mit csinálni, megállok, a kalapácsot félig lendületben tartva. Már megint megkönnyebbültem. Megkönnyebbültem, mert talán felajánl valami kiutat. De azt ő is tudja, hogy nincs sok ideje. Folytatja: – Még ma este visszacsinállok mindent. Csak, kérlek, tedd el azt a kalapácsot, mert még szívinfarktust kapok.

– Te normális vagy? Ezt nem lehet visszacsinálni!

A kalapács újabb lendületet nyer. A fejét védi, eszébe sem jut, hogy a térdét is célba vehetem.

– Oké, oké, oké – nyüszíti, mire megint megáll a kalapács a levegőben. Bár, ha őszinte akarok lenni: van rá kábé hatvan százalék esély, hogy amúgy is megállt volna. – Megértettem. Új vagyok itt, alig néhány éve költöztem a városba, ez nem az én területem.

Erre egyszerűen nem tudok mit mondani.

– Holnap bemegyek a rendőrségre tanúvallomást tenni. Kicsit elszálltam az elnöki pozíciótól, azt hittem, már megtehetem.

– Hát, kurvára nem, ember. Ilyet egyszerűen nem teszünk.

– Értettem. Vállalom a következményeket. Így rendben? Ezt akarjátok?

Nekem megfelelne. Ösztönösen tenném fel a kérdést, hogy *erről mégis hogyan bizonyosodjak meg*, de szerencsére beugrik, hogy ezzel el is árulnám magam: képtelen vagyok betartatni vele a szavát – és nem tudom, hogy ezt ő tudja-e. A kalapácsot továbbra is a magasban tartom, és nem is tervezem leengedni, nehogy úgy érezze, már megszűnt a fenyegetés. Gyorsan körbenézek, továbbra sem lát senki. Legalábbis remélem. Ekkor hirtelen eszembe jut valami, amivel talán végleg elterelhetem magamról a gyanút:

– Ebben a városban nem tűrjük az ilyesmit. Itt nem.

Ezen mintha meglepődne.

– Rendben. Hibáztam.

– Csak egyszer?

– Nem. Nem egyszer. Kétszer. De ennyi volt, többször nem akartam. Az Istenre esküszöm.

A hangja már szinte nyugodt. Teljesen biztos benne, hogy nem akarom elintézni, és nem tudom, hogy ez jó vagy rossz-e. Ez a rohadt pedofil el sem tudja képzelni, hogy tényleg szétverhetem a képét egy kalapáccsal. És az a baj, hogy igaza is van.

– Ha nem mész el legkésőbb holnap reggel a rendőrségre, vissza fogok jönni – hazudom, de olyan magabiztosan, hogy én simán elhinném magamnak. Az edző most mindkét kezét felemeli, a nyakát behúzza, jelezvén, hisz nekem. De nem fél eléggé. Meglendítem a kalapácsot, és épp a füle mellett van, mikor hirtelen elrántom. Siker: ismét vinnyogni kezd, remegő végtagokkal hadonászik, és hihetetlen, de összevizezi magát. Hagyok neki néhány másodpercet, majd folytatom:

– Vissza fogok jönni, és egyenként verem szét az ízületeid, pontosan ezzel a kalapáccsal. És utána, de csakis utána, a koponyád következik majd. – Jó, jó, jó – nyögi, miközben még mindig oldalra görnyedve, kezével az arcát védve ül.

Nem futhatok el. Azzal elárulnám, hogy félek. Fogom a sprayt, befújok a fedezéke közé, mire persze ismét prüszkölni és nyöszörögni kezd. Gyors tempóban elsétálok a táskámig, majd, mikor már nem hallhat, rohanni kezdek.

A külvárosban, egy híd lábánál, a folyóparton állok. A távolban szirénákat hallok, de nem zavar, valamiért biztonságban érzem magam. A kalapácsvetés művészetét gyakorlom: behajlítom a támasztó térdem, a jobb karommal követem a mozdulatot, kézfejemben a kalapács nyelével. A másik karommal a lendületet segítem elő, majd dobok. A kalapács szaltókat hányva, hatalmas ívben közelíti meg a vizet. Halk placcsanás, és már el is tűnt. Leülök a kövekre, a sapkámat és a sálamat magam mellé dobom, majd kivesszek a táskámból egy másik sapkát, élénkebb színűt, ezt veszem fel. Ekkor a perifériás látómezőmben mozgást fedezek fel, egy pillanatra megjijedek, de megint csak a kutya az.

– Hát idáig követtél? – kérdem.

Válasz gyanánt belebámul az arcomba. Ránézek a táskámra, meglátom benne a szendvicset. Nyilván nem vagyok éhes. Zavarba ejt a hideg racionalitás, amivel bepakoltam. Kibontom a szendvicset, majd a kutya felé nyújtom.

– Gyere! Egyél! – mondom. – Szalámis, ízleni fog – teszem hozzá mosolygva.

A kutya továbbra is csak bámul, nem lép közelebb. Nem úgy néz ki, mint aki fél tőlem, inkább úgy, mint aki nem akar leereszkedni hozzám.

– Azt ne mondd már, hogy nem vagy éhes – nevetem el magam.

Egy darabig még nézi, ahogy próbálkozom, majd oldalra kapja a tekintetét, és egy macska közönyével távozik.

Nem mentem egyből haza, mert attól tartottam, hogy esetleg átkutatják a városból távozó járműveket, ha netán az edző kihívná a rendőröket. De szerintem nem hívja. Valamiért érzem, hogy tényleg fel fogja adni magát. Talán büntudata van, talán egy csipetnyi méltósága. Megtette, amit megtett, és azóta, mint egy pap, úgy próbálja magában tartani a vágyait. De büntudata van, és ez felemésztette. A munkájába temetkezhet. Rosszul vagyok magamtól, most épp azért, mert az együttérzés egy egészen apró töredékét érzem iránta, pedig nem érdemli meg ez a rohadék. De nem tehet róla, nem tehet a beteges vágyairól. És mégis meg kell állítanunk. A kés sem tehet róla, ha egy ártatlan testébe hatol, mégis ki kell kapni a támadó kezéből, ha lehetőségünk van rá. Csütörtök este van, a kollégisták holnap utaznak haza – ez az egyetemisták bulis estéje. Előveszem a telefonom, és felhívom egy régi gimis osztálytársamat. Igen, itt vagyok a városban, letudtam a munkát, amiért jöttem. Elmondja, merre vannak, majd átsétálok a hídon, és tíz perccel később már egy diákoktól zsúfolt kocsmában iszom a csapolt Borsodit.

Egy idegen srác albérletének nappalijában kelek, harmadmagammal, rettentően másnaposan. Még mielőtt a többiek felkelhetnének, távozzom. Hazafelé a buszon, meglepően jólesik a szalámis szendvics.

A barátnőm csak másnap este ér vissza Budapestre, addigra nagyjából összekapom magam, és nem foglalkozom már az edzővel sem, nem keresgélek rá a hírekben meg semmi ilyesmi. Ahogy Tomi tanácsolta: akármi is történik, úgy teszek, mintha semmi sem történt volna. Meglepően könnyen megy, nincs büntudatom. Kicsit olyan, mint mikor egy nehéz vizsgán megyek át: nem érdekel az érdemjegy, és bár korábban hiába tette ki szinte minden időmet a készülés, a nagy pillanat után egy-

ből elkezdek felejteni, és még csak az sem érdekel, hogy más érintettek megbuktak-e. Megkönnyebbültem tehát – még a legrosszabb esetben is megleckéztettem ezt a rohadékot. Legközelebb kétszer is meggon-
dolja, mikor megtetszik neki egy diáklány.

Dóri este átjön filmezni. Vacsorát készítek neki, az egyik kedvencét: bo-
lognait, hús helyett vöröslencsével, sok olívabogyóval, fokhagymával és
zöldfűszerrel – ha jó minőségű sűrített paradicsomot használok, egészen
olyan az íze, mint az igazinak. Bár nem vagyunk vegetáriánusok, Dóri rit-
kán eszik húst, és szereti, ha ilyesmit csinálok neki. Nekem meg elmegy.
Valami hiányzik, lemegyek egy üveg borért és egy parmezánért. Gyertyát
azért nem gyújtok, de odateszem magam. Mikor a barátnőm megérke-
zik, mégsem kezd el hálálkodni. Épp a buszon olvasott egy hírt, a régi, ál-
talanos iskolai osztálytársai küldözgetik egymásnak, hiába nem beszéltek
egymással hosszú évek óta – az ilyesmi összetarja az embereket.

– Mi történt? – kérdem, és bár nem vagyok jó színész, Dórinak nincs oka
kételkedni abban, hogy semmit sem tudok.

– Az egyik tanár a suliból, még általánosból, egyszerűen besétált a ren-
dőrségre, és feladta magát, mert elvileg sikkasztott az új munkahelye
számlájáról. És nem is keveset.

– Mi? – az arcomra őszinte érdeklődés ül ki. – Milyen tanár?

– Az egyik tesitanár. Engem sajnos nem ő tanított, Laci bácsit mindenki
bírt.

– Akkor...

– Jajj nem – Dóri úgy neveti el magát, hogy ebbe a mechanikus, ösztönös
nevetésbe keserűség is kerül, mint mikor valaki veszélyben érzi magát, és
mégis előszalad belőle egy kétségbeesett nevetés. – Nem, az nem Laci
bácsi volt. – Hatalmas sóhajtás. – Két tesitanár is volt a suliban. Laci bá-
csi meg egy tornatanárnő. De mindegy, hagyjuk. Mindenesetre ezt nem
néztem volna ki Laci bácsiból. Mármint, érted, sikkasztás? Nem csoda, ha
büntudata volt, mindig olyan volt a gyerekekkel, mint egy nagy mackó.
Faarccal nézek, valamit mondanom kell.

– Hát, igen. Nem semmi.

– Na mindegy. Mit főztél? Finom illat van.